

INDULNI KÉSZÜLNEK A SZAVAK HOGY AZTÁN  
MEGPIHENJENEK A SÁRGULÓ PAPÍRON

Pilinszkyvel Nagy Lászlóval Zalánnal ülünk egy asztalnál  
a Duna Plaza eldugott kis presszójában elbeszélgetünk egymás  
mellett *alvó szegek a jéghideg homokban* senki sem közelít  
meghalnak a gesztusok mielőtt elindulnának mégis értjük egymást  
jó lenne elszívni egy cigarettát két hallgatás között ez olyan  
kifejező rendre beválik egy ideig takarja zavarunkat csak hogy  
a magányos táblán az áll nem lehet dohányozni akkor most mi  
a helyzet tisztára kiröhögtetjük magunkat hogy ilyen helyen  
holmi plazában értekezünk a költészet mélységéről órákon át  
ettől még vállalható lenne ha egyszerűen ellengetnénk a sorok  
végét s lelöknénk az emeletről azt a platánfát mely útját állja  
a versfolyamnak mert indulni készülnek a szavak hogy aztán  
megpihenjenek a sárguló papíron nem véletlenül kérded  
*ki viszi át a szerelmet* hisz itt ülsz velünk te is valójában ezért  
vagyunk zavarban tudod a költők általában bizonytalanok ha  
testközelben érzik a verset vigyázz nem menekülhetsz mégsem  
észre sem veszed hogy szemed titkait kifürkészik ők hárman  
én is csatlakozom egyre keményebb a szék támlája a végén még  
feltöri hátadat egy kóbor csillag melyet az előbb téptem le  
az égről mindenképpen felhasználható valamire időlegesen  
elfoglalja helyét az asztalon egy kis doboz ad munkát ujjaimnak  
keresztbe teszed a lábad *én szomjas homokban hanyatlók és*  
*végtelen szeretkezésünkről álmodom* az ember elképzeli aztán  
úgy marad hiányoznak a verseskötetek a derekad alól tudható  
hogy fázol felcsavarom kicsit a napot aminek gáz szaga van  
és ez nagyon nem illik egy versbe húzunk egy vonalat a háború  
befejeztekor úgyszincs utána semmi líra bár ennek ellentmond  
a helyzet Pilinszkyvel Nagy Lászlóval ülünk egy asztalnál  
Zalán szándékosan kilöttyinti a vörösbort kíméletlenül jön  
az alkony hogy téged betakarjon őrizzük találkozásainkat

---

## CSAPZOTTAN MINT A HALÁSZÓ KORMORÁNOK

Ha nem lenne túl idilli azt mondanám tavirózsák levelein érkezel  
de hagyjuk meg az olcsó ponyvaregénybe illő sorokat másnak  
végtelenbe induló üvegliftre várok évtizedek óta nehezen ér ide  
vallatom az utamba kerülő fagyalbokrokat merre lehetsz koplaltam  
eleget megindulnak a gyufásdobozra festett őzek jó nekik

meg is érkeztél meg nem is nehéz beazonosítani kőhajításnyira állsz  
vagy itt pihensz ólomnehéz karjaimban a hajnal biztosan elárul  
ha neked rossz nekem sem lehet jó szíven szúrnak a kardhalak  
görgetem magam előtt a holdat de nem jutok vele semmire hogy tudd  
merészen játszik a gyertya fénye finom ívű válladon átvállalnám

partra vetett cetek mögé bújunk nem kellene ez sem ilyen egyszerű  
semmi nem az szurokba mártott villanyoszlopok fekszenek az úton  
azért a szádon felejtett akácvirágot mindenképp megkóstolnám

matrac nélküli sodronyos ágyon fekszem magatehetetlenül  
párnám sós vízzel telt gödreit megosztanám veled együtt  
vergődhetnénk csapzottan mint a halászó kormoránok